

Sigrid ten Napel droomde van een doorbraak in Hollywood. Maar na opnames over de hele wereld en jaren wachten trok Netflix de stekker uit het ambitieuze project *Conquest*. Nu is de 30-jarige actrice terug met het toneelstuk *Mensen zoals jij*, over verdrongen familiegeheimen, en met de televisiefilm *Trauma porn club*. „Ik moet mijn positie opnieuw bevechten.”

door Robbert Blokland foto's Aldo Allesie

Dat *Penoza*-ster Sigrid ten Napel een aantal gekke jaren achter de rug heeft, is een understatement. Jarenlang was zij verbonden aan de spectaculaire Netflix-serie *Conquest* waarvoor de actrice de hele wereld over reisde.

Een streng contract verbood haar over het project te praten; sinds 2018 moest zij doorlopend beschikbaar voor de opnames zijn. Maar vanwege productionele problemen trok Netflix recent de stekker uit de serie, waarin naar verluidt zeker 55 miljoen dollar was gestoken.

Na een reconstructie die The New York Times recent publiceerde, kon de actrice niet meer ontkennen dat ze aan de serie meewerkte: een foto bij het artikel toont haar op de set voor een enorme *greenscreen*-wand. Zij draagt een groot zwart gewaad en haar kapsel oogt als een futu-

ristische variant van de dracht van prinses Leia uit *Star Wars*.

Maar wie Ten Napel precies vertolkt en waar *Conquest* over gaat, mag zij nog steeds niet zeggen. Alle betrokkenen tekenden een *non-disclosure agreement*, wat in de praktijk neerkomt op een zwijgplicht. „Heel soms liet ik wat doorschemeren aan mensen en zinspeelde ik erop dat ik in een internationale serie zat”, legt ze nu uit. „Maar over wat er op de set allemaal is gebeurd, mag ik nog steeds niet praten.”

Was het stiekem een zegen dat bij het verhaal in The New York Times jouw foto stond?

„Mensen konden door die reconstructie eindelijk mijn vage verwijzingen linken aan wat daar werd geschreven. Ik kan moeilijk ontkennen dat ik op die foto sta. In april 2018 heb ik getekend en moest ik doorlopend beschikbaar voor repetities en opnames zijn. Toen is het grote wachten begonnen. Eind 2019 hadden we de eerste draaiperiode van tien weken. Daarna is er niets meer gebeurd, al hoorden we voortdurend dat we binnenkort verder zouden gaan.”

In die hele periode, vanaf april 2018, mocht en kon je geen ander werk aannemen.

„Nee, al werd steeds duidelijker dat de beloofde draaidagen er niet meer zouden komen. Ik stond in het voorjaar van 2022 in het stuk *Edward II The gay king* van theatergroep Oostpool. Eind 2022 heb ik *Trauma porn club* gedraaid die onlangs op het Filmfestival Rotterdam in première ging. Maar totdat het artikel in *The New York Times* verscheen, kon ik niemand écht vertellen waarom ik al die jaren van de radar was geweest.”

Hoe reageerden mensen toen half november het hele verhaal naar buiten kwam?

„Ik heb nog nooit zoveel lieve reacties gehad. Niet alleen van collega's, maar ook van wildvreemde mensen via Instagram. Collega's begrepen eindelijk waarom ik al die tijd afwezig was. Al dat medeleven was ontzettend lief, maar ook wat vervreemdend. Mensen schreven dat ze het zo erg voor me vonden. Ik snap het, ik heb daadwerkelijk jarenlang in een impasse gezeten en me langdurig lamendig gevoeld. Maar ik heb me, gelukkig, inmiddels ook al een paar jaar van die periode ontkoppeld. Ik voel niet meer actief hoe kut het was. Om met terugwerkende kracht te worden 'gecondoleerd', was zowel een beetje gek als liefdevol.”

Je hebt vanaf je zestiende doorlopend gewerkt, speelde rollen in hits als *Penoza* en *Overspel*. Wat doet het dan met je als je opeens alleen maar zit te wachten?

„Aan acteren kon ik altijd mijn eigenwaarde en mijn identiteit ophangen. Als je hard werkt, hoef je niet na te denken over wat je met je vrije tijd doet. Ik hoefde nooit zelf mijn leven in te richten, het ritme van de sets bepaalde mijn dagen. Dan sta je opeens stil en kun je alleen maar wachten. Het maakte me lethargisch, ik vond het heel moeilijk om binnen dat opgelegde kader de regie over mijn eigen leven te pakken. Ik zat een groot deel van de tijd in Amsterdam op de bank, onder een deken.”

SIGRID TEN NAPEL (30) ACTEERT WEER NA STOP INTERNATIONALE SERIE

Daar kwam in 2020 ook nog de coronapandemie overheen.

„Vreemd genoeg was dat voor mij heel fijn. Eerst stond ik de hele tijd stil terwijl andere mensen door bleven rennen. Maar opeens stond de hele wereld stil. Omdat ik niet meer chronisch door iedereen werd ingehaald, verdween de druk en ontstond ruimte om zelf weer in beweging te komen. Opeens zag ik de waarde van de tijd die ik had gekregen. Het lukte me toen opeens wél om te kiezen waar die tijd aan op ging: vrienden en familie. Creativiteit bleek ineens veel meer te betekenen dan enkel spelen. Ik ben bijvoorbeeld veel gaan schrijven. Opeens voelde die rustperiode als een kans om me verder te ontwikkelen.”

Wat schreef je dan?

„Willem Bosch die een aantal jaar als scenarist aan *Penzoza* werkte, gaf in die periode een online workshop script schrijven. Een scenario maken werd mijn belangrijkste bezigheid. Als acteur ben je afhankelijk van mensen die zeggen: ik vind jou goed, ik wil met jou werken. Schrijven kun je altijd, onder alle omstandigheden. Het gaf me ook meer structuur in die periode, ik had weer een dagindeling. Door het schrijven werd het alledaagse opeens ook een bron van inspiratie, alsof er nieuwe verbindingen in mijn brein ontstonden.”

Je bent nu weer in een toneelstuk en een film te zien. Was het lastig om je na die periode van afwezigheid weer in de kijker te spelen bij audities?

„Ik zie wel een verschil, al kan ik niet met zekerheid zeggen of dat alleen komt doordat ik vier jaar niet beschikbaar was. Misschien had ik geen werk gekregen als ik wél beschikbaar was geweest. Maar feit is dat ik begin 2018 stopte op een punt dat het erg goed ging met mijn carrière. Er was ruim aanbod, ik rolde eigenlijk van het ene in het andere project. Dat is overduidelijk nu niet meer zo. Ik moet mijn positie meer bevechten. Al klinkt bevechten te negatief, ik wil vooral heel graag laten zien wie ik nu ben. Daar past die oude positie misschien ook gewoon niet meer bij. Ik hoop dat ik die kans krijg en dan is het aan mij om die te pakken.”

Het stuk *Mensen zoals jij* waarin je nu**speelt, gaat over familiegeheimen die niet worden uitgesproken. Wat is jouw connectie met dit thema?**

„Regisseur Floris van Delft heeft het stuk mede gebaseerd op zijn eigen familie waarin grote taboes niet werden besproken. Er zijn ook zeker dingen in onze familie waar vroeger niet over werd gepraat. Dat ging meer over thema's die niet echt ter zake doen als je kind bent. Er speelden toen en nu in elk geval geen grote geheimen die een heel ander licht op mijn jeugd of mijn leven zouden doen schijnen. Althans, ik vermoed dat als dat wel zo zou zijn, dat voelbaar zou zijn aan de manier van onderhuids communiceren. Wat ik zo mooi en belanghebbend aan het werk van Floris en aan deze voorstelling vind, is dat het de deur van het theater voor iedereen wagenwijd open zet. Het gaat over het leven, is universeel en allesbehalve pretentius.”

Je stond voor *Conquest* op een enorme set in Sao Paulo. Nu repeteer je in een wijktheater in Rotterdam. Hoe ga je om met zo'n verschil?

„Ik heb me dat ook afgevraagd toen ik na al die tijd hopen en wachten weer voor het eerst in Nederland ging spelen. Ik heb kort geproefd hoe het voelt om mijn vak te beoefenen op een set die groter en spectaculairder was dan ik had kunnen dromen. Ik hoopte dat ik onder die andere omstandigheden nog evenveel van acteren kon genieten. Ik heb gelukkig ontdekt dat dat geen verschil maakt. Het gaat me om het vak, niet om de omgeving. Mijn wil om iets moois te maken, is in een Nederlands buurthuis net zo groot als in een afgezet stadsdeel in Sao Paulo.”

Toch is er een verschil. Als *Conquest* een hit was geworden, had de hele wereld je gezien. Dat gebeurt nu niet.

„Haha, dat lijkt me een feitelijk juiste constatering.”

Vind je dat jammer?

„In het spelplezier zit voor mij geen verschil. Maar ja: aan die serie was in

In het kort

Sigrid ten Napel (19 februari 1993, Lekkerkerk) werd na de middelbare school toegelaten tot de Toneelacademie Maastricht waar zij in 2015 afstudeerde. Het Nederlandse publiek leerde haar kennen dankzij *Overspel* en *Penzoza*. Ook was Ten Napel in talloze films te zien; voor zowel *Zomer* (2014) als *Prins* (2015) kreeg zij een Gouden Kalf-nominatie.

In het theater speelde Sigrid ten Napel bij veel grote gezelschappen: van het NNT (*Borgen*) tot Oostpool (*Een meeuw* en *Edward II The Gay King*). Zij staat de komende maanden in het stuk *Mensen zoals jij* van het gezelschap WAT WE DOEN. Ook heeft Ten Napel de hoofdrol in de televisiefilm *Trauma porn club*, op 2 maart bij de NPO.

potentie een heel ander leven gekoppeld. Ik heb meetings gehad met mensen die zeiden: 'Je leven zal nooit meer hetzelfde zijn'. Mij werd verteld over de marketingstrategieën die per land zouden worden uitgerold: 'Dit is de poster voor Japan,

dit wordt het billboard voor Amerika, je gaat naar *comic cons* over de hele wereld'. De verwachtingen voor dit project waren zo onwaarschijnlijk hoog. Als dit was doorgegaan, had ik nu vermoedelijk in Los Angeles gezeten.

Dan had ik natuurlijk geen garantie gehad dat men daar op mij had zitten wachten. Maar ik had op z'n minst een poging gedaan van deze springplank te profiteren.”

Heb je het verlies van die kans een plek kunnen geven?

„Ik ben netto meer van het leven gaan genieten. Dat deed ik altijd wel, maar ik ben me er nu bewuster van. De situatie rond die serie accepteren was voor mij een substantieel onderdeel van dat proces. Ik ben blij met waar ik nu ben en met waar ik geluk uit haal. Dat besef zorgt ervoor

dat ik dat 'verloren' bestaan dat misschien aan die Netflix-serie had vastgezet, minder mis. Ik vind het nog steeds absurd dat het zó dichtbij is geweest en dat het nu weg is. Ik vermoed niet dat ik er ooit nog zo dichtbij zal komen. De hoop op nóg een internationale rol leek toen bijna legitiem. Nu denk ik: ik hoop dat ik in Nederland weer een mooie film mag maken.”

Hoe voelde het om na vier jaar weer te kunnen acteren?

„Ik was me daar vooral op de set van *Trauma porn club*, waarin ik een kunstenaars speel die zich in de wereld van martelporno verliest, enorm bewust van. Dat ik voor het eerst in lange tijd weer aan het werk was op een manier waarop ik dat het liefste doe. Ik had het gevoel gemist van werken met een regisseur bij wie ik me volledig veilig voelde. Ik voelde voor mijzelf ook de hele transitie die ik heb doorgemaakt in de vier jaar dat ik niet kon werken. Ik had meer rust, meer vertrouwen, was minder bang. Ik heb meer balans gevonden. Vroeger schoot ik meteen in de stress als ik niet van het ene naar het andere project kon rennen. Nu lééf ik gewoon als ik geen werk heb. Ik spreek af met vrienden, soms ga ik weer wat schrijven.”

Is werk minder belangrijk geworden?

„Als je het zo zegt, zou je dat verkeerd kunnen opvatten. Als er wel werk is, dan hebben de regisseur en mijn collega's mijn volledige toewijding. Dan wil ik proberen om er alles uit te halen wat erin zit. Maar het werk bepaalt mijn levensgeluk in veel mindere mate. Op die momenten is een gezonde afstand ontstaan. Ik heb meer ruimte gevonden om uit te vinden wie ik ben. Nu ik diegene van mijzelf ook daadwerkelijk mag zijn, geeft me dat als actrice veel meer om mee te werken.

Ondanks het stilzitten zie ik ook vooruitgang op vakgebied. Als je als mens minder krampachtig in het leven staat, dan ben je als acteur ook beter in staat om je in een scène aan het moment over te geven. Dat is lastiger als je vol angst zit en overall controle over wilt hebben. Mijn devies is geworden: *come what may*. Als je als mens voor het overgrote deel oké bent met wie je bent, dan kun je daar op de spelvloer veel schaamtelozer mee overweg.”

'Werk bepaalt mijn levensgeluk in mindere mate'